

sektor og går ind og gør os til forbrugere i stedet for borgere.

I det hele taget er de samfundsværdier, man bygger denne strukturreform på, at alt skal være en vare og man skal se på, hvordan private firmaer kan tjene penge på, at nogle er arbejdsløse, tjene penge på, at nogle er syge, tjene penge på, at ældre skal have hjælp. Falck, ISS og andre private firmaer jubler, fordi de kommer til at kunne tjene penge. Men de penge, som de firmaer kommer til at tjene, kunne vi jo ellers have brugt på mere omsorg, hvis det, vi i stedet havde lagt vægt på, var samfundsværdier, der handler om at sætte mennesket først, værdier som omsorg og tid, og at man skal have nogle ordentlige vilkår for ansatte og brugere for at kunne tilrettelægge, hvordan arbejdet skal udføres.

Derfor mener vi, det er nødvendigt med en folkeafstemning om: Hvad vej er det, man ønsker at gå? Hvad er det for nogle værdier, man ønsker at det her samfund skal bygge på? Ønsker vi at være forbrugere, og at alt skal være en vare, eller ønsker vi at være borgere, der på demokratisk vis diskuterer, hvordan vi sikrer den bedste omsorg?

Formanden:

Tak til fru Line Barfod.

Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

En succeshistorie – sådan har vi tidligere i dag fået beskrevet strukturreformen. Det svarer sådan lidt til, at ministertaburetten allerede er betrukket med skindet fra bjørnen, der ikke er skudt. Vi er altså dårlig nok begyndt!

Den første del af reformen, den geografiske reform, har regeringen kun begrænset indflydelse på.

Med hensyn til den anden del af reformen, den opgavemæssige reform, har vi i virkeligheden kun begrænsede oplysninger at gisne ud fra med hensyn til, hvordan virkeligheden vil blive. Her har regeringen det fulde ansvar, og alligevel hersker der kaos. Vi kan ikke få svar.

Jeg vil gerne som et eksempel på dette læse op fra undervisningsministerens talepapir, der er oversendt som officielt bilag. På et spørgsmål om, hvorvidt ministeren vil redegøre for strukturreformens udformning, udmøntning og konsekvenser på uddannelsesområdet, herunder især for de foretagne ændringer i den oprindel-

ge aftale, begynder ministeren sin besvarelse med at sige:

»Indledningsvist vil jeg sige, at jeg ikke i dette samråd nærmere vil gå i detaljer med regeringens og Dansk Folkepartis aftale om strukturreformen fra juni 2004 eller med forligspartiernes Udmøntningsplan fra september 2004. Dette vil der blive rig mulighed for at gøre under den kommende behandling i Folketinget af lovforslagene.«

Ministerens vil altså ikke svare på, hvad der står i aftalen om strukturreformen. Ministeren vil ikke svare på, hvad det er for nogle principielle afvejninger, som parterne i aftalen har været, og som nu skal udmøntes konkret i lovforslag.

Den tredje del af reformen, den finansielle del, er endnu fuldstændig ubelyst. Vi kan få at vide, at pengene følger opgaverne, og at enhver må tage det roligt, men hvad det betyder for de forskellige konkrete områder, hvad det betyder for så vel nye som gamle kommuner, hvad det betyder for planerne om en egentlig udligningsreform, om dette hersker der kaos.

Med hensyn til den geografiske reform må man jo sige, at i dette velfungerende land tager kommunerne selvfølgelig ansvaret på sig. De må og skal overveje, om kommunen skal være større eller forblive, som den er. Det er ikke regeringens gerning; det er kommunernes gerning, og vi bør takke for, at vi har så godt et land.

Med hensyn til opgavereformen har man ikke brug for diskussion, for flertallet er på plads. Vi har lige fået at vide af den konservative ordfører, at det er lagt på skinner – og det tror jeg! Man kunne ikke undslå sig fra det indtryk, når man hørte hr. Kristian Thulesen Dahls svar på spørgsmålet om, hvorvidt han ville gå ind i lovgivningsprocessen med åbent sind, med åbent sind i forhold til ændringer i aftalen, hvis det skulle vise sig at være en u hensigtsmæssig aftale. Nej – svaret fra Dansk Folkeparti var nej. Og man måtte forstå på hr. Kristian Thulesen Dahl, at kritikken af opgavereformen ikke rigtig er relevant, fordi den bygger på en sammenligning mellem det kendte og det ukendte.

Kl. 17.25

Kritikken reduceres til et spørgsmål om kommunikation; vi skal kommunikere bedre.

Det er helt, helt besynderligt, at de mennesker, der er brugere eller pårørende til brugere, ikke har relevante betragtninger om fremtiden for sociale institutioner eller for specialundervisningen for børn og voksne. Det varsler altså ikke